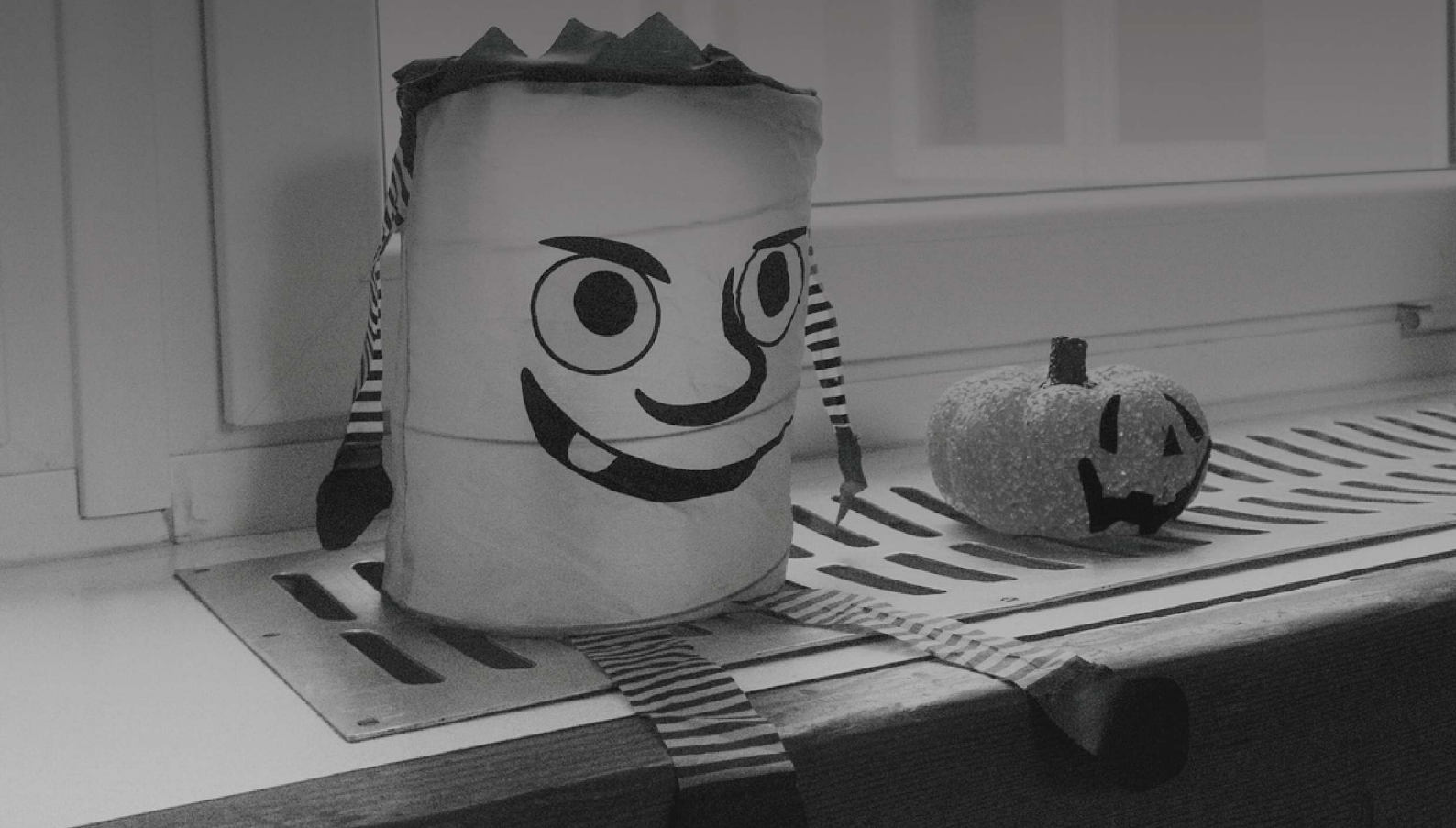

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

OBSAH

HLAVNÍ TÉMA + TICHÁ POŠTA

Jistá nejistota jménem budoucnost
+ Nejstrašidelnější věci na GYBY

KUKÁTKO

Víkendové kulturní obohacení
z hlediště Mahenova divadla

CO SE STALO?

Strašidelné chvíle na GYBY

GLOSAURUS

Voleurs!

HISTORICKÝ KALENDÁŘ

Listopad

POJĎME SI ZAHRÁT

Tahle hra je jako procházka
růžovým sadem, ale v noci...

1

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

Knoflíky, kočka a Koralína

11

3

FILMOVÁ RECENZE

Napínavý horor nebo přeceněný kult?

13

CO JSOU ZAČ?

Zadrženo, vyřešeno... Nebo ne?

16

4

MYSLÍM, TEDY JSEM

Fobie a jak na ně

18

6

CO SE ZA LAVICÍ NENAUČÍ

Srbsko pro studenty

19

7

CESTOU NECESTOU

Státy, které neznáte:
Francouzská Guyana

21

9

HON ZA SEMINÁŘI

Výsledek nad zlato

23

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

spolu s příchodem nového měsíce vás vítáme u nového, tentokrát halloweenského čísla časopisu Fénix. Přestože jsou Halloween i Dušičky už za námi, všechny letošní kostýmy už jsou schované a všichni se již chystají na zimu, můžete s námi zůstat ještě chvíli u děsivé nálady a strachu.

Hlavní tématem tohoto čísla je strach z budoucnosti, a to jen pro jistotu, pokud jste se ještě nestihli bát masek čarodějnic a kostlivců.

Tento měsíc si však můžete přečíst i recenze na film Scream, dozvědět se, co je to SCP, nebo na uklidněnou zjistit, jaké pocity měli naši časopisoví kolegové z návštěvy Srbska. V rubrice Netflixový souboj se dočtete o netradičním hororu jménem Coralina. O kousek dál v Státy, které neznáte se dočtete něco o Francouzské Guyaně. V geniální rubrice Glosaurus si připomenete krádež v Louvru a v Pojd'me si zahrát narazíte na krásnou hororovou hru Someday you'll return.

V Co se stalo se dočtete o některých letošních halloweenských kostýmech, v Tiché poště se tiše mluví o tom, čeho se lidé bojí, a v Honu za semináři jsme naháněli algebru.

Také vás čeká hádanka a historický kalendář, stejně jako v každém čísle, avšak tento historický kalendář je speciální. Píše se v něm totiž o tak vzácném období (přesněji měsíci), o kterém se dočtete jen jednou za 10 čísel...

Užijte si zbytek podzimu i postupný nástup vánočních písní.

František Kvapil

JISTÁ NEJISTOTA JMÉNEM BUDOUNCNOST

Ríká se: „žij v přítomnosti“, ale i kdybychom se snažili sebevíc, vždy nás bude v noci budit ze snu obava z budoucnosti. Povede se mi zítřejší test? Nepropadnu? Odmaturuju? Udělám přijímací zkoušky na výšku? Co když ne? Co pak se mnou bude? Co když si pak nenajdu práci a skončím na ulici? Zamotat se do tohoto nekonečného kruhu je strašně snadné, vymotat se už tak jednoduché není...

Strach ze selhání je naprosto normální emocí, kterou si všichni procházíme snad každý den. Už když se ráno probudíme, hned kontrolujeme čas, abychom náhodou nepřišli do školy pozdě, aby nám neujel autobus, aby neměl velké zpoždění a podobně. Obavy k životu patří, ale i když se jim moc nedá zabránit (leđa omamnými látkami), tak jsou ve většině případů úplně zbytečné a akorát si přidáváme starosti navíc. Proč se tedy budoucnosti tak bojíme?

Hlavní důvod je určitě fakt, že nás děsí pocit nevědómosti. Někoho sice méně, někoho více, ale každého dost na to, aby se nad věcí pozastavil. Věštcí, kteří mají skutečně moc jasnozřivosti, bohužel existují jen v pohádkách a filmech, kromě Vlastíka Plamínka a kněžny Libuše. Žádná věštecká koule také neexistuje, a ani tarotové karty nejsou stoprocentně spolehlivé. A jelikož nemáme jak svou budoucnost zjistit, radši se jí přirozeně bojíme.

Další důvod je, že se moc nedá ovlivnit. Záleží, zda věříte na osud, nebo ne, ale jediný subjekt, který můžeme v životě ovlivnit, jsme my sami, ale my jsme pouze zrnko písku v poušti, takže je nám to docela k ničemu. Pak se teda dá ovlivnit vlastní smrt, když se rozhodnete si ji vzít do vlastních rukou, ale to také není úplně uklidňující. A i když už se uklidníme, že v naší budoucnosti pořád jedna jistota zůstává a tou je smrt, začnou se rojit další otázky. Každý jednou umřeme, ale je po smrti ještě něco dál? Ajajaj, zase se máme čeho bát. Tedy jak kdo, já se třeba smrti jako takové vůbec nebojím, kromě toho, že nevím, co ji způsobí.

Jak se ale tohoto strachu zbavit? Jediný způsob, jak se strachu zbavit úplně, je umřít. To je ale permanentní řešení, které vám úplně nemůžu doporučit, jelikož nemám vlastní zkušenost. Ale teď vážně! V první řadě by bylo dobré strach pojmenovat – čeho se vlastně konkrétně bojím? Neúspěchu, samoty, smrti, konce světa, okupace mimozemšťany? Fajn, takže problém je konkretizován. Teď pro nás bude snadnější ho uchopit, protože se už netopíme v moři strachu. Další krok je roztrdit si strachy do dvou kategorií: ovlivnitelné a neovlivnitelné. S neovlivnitelnými se bohužel nedá nic dělat a jiné řešení, než je hodit za hlavu, není. Ovlivnitelné si rozdělím na postupné kroky – co můžu dělat, abych věci docílila či se jí vyhla. Díky tomu se nemusíš bát celé věci, ale pouze prvního kroku k úspěchu. Sice to má pořád od zenu daleko, ale strach jako takový byl minimalizován.

Nejhorší, co se může stát, je spadnout do černé díry „co když?“ otázek. Jelikož náš mozek nedokáže odlišit realitu od fikce (či AI), stresuje se i z úplně nereálných hrozeb. V ten moment si musím uvědomit, že žádná z těch věcí se skutečně neděje a vědomě se vrátit zpět do přítomnosti a reality. S tím vám může pomoci třeba nějaký rituál v podobě hudby, oblíbené knížky či filmu, oblíbeného jídla nebo pití. Pro každého zafunguje něco jiného.

Ať už je důvod strachu z budoucnosti jakýkoliv, musíme si uvědomit, že budoucnost není špatná, je jen neznámá. Neznámo přece může být dobré. Schválně si vzpomeňte, kolikrát jste se něčeho báli, ale nakonec to bylo skvělé a doted' jste za své rozhodnutí rádi.

TICHÁ POŠTA

Co je podle vás nejstrašidelnější na GYBY?

Informatika

Testy, na které se nestihnete naučit

Já

Turnikety, protože představa, že budu čekat 5 minut, i když jsem přišel pozdě o jednu sekundu, mě děsí

Mužští obyvatelé kabinetu tělocviku

Učitelé

VÍKENDOVÉ KULTURNÍ OBOHACENÍ Z HLEDIŠTĚ MAHENOVA DIVADLA

O prvním listopadovém víkendu, konkrétně v sobotu 1.11., jsme se my, zájemci z tříd našeho gymnázia, vypravili do hlediště Mahenova divadla. Naše neandrtálské zjevení a způsoby, kterým na profesory a naše spolužáky působíme ve škole, jsme nechali doma a vydali jsme se ve vší kráse a s patřičným vybraným chování reprezentovat na sedmou hodinu večerní na představení Hana.

Dílo Hana, napsané Alenou Mornštajnovou, je román, který sleduje příběh a osudy židovské rodiny během a po 2. světové válce. Příběh začíná v poválečném Československu, kdy sledujeme dospívající holčičku Miru, které zemřou rodiče a sourozenci, a následně tak vyrůstá u své nemluvné tety Hany, která je nám představená jako pomatená. Poté se retrospektivně díváme na minulost Hany, kde zjistíme hrůzy holocaustu a 2. světové války, které Hanu traumatizovaly a přežila je. Samotná kniha má přibližně 300 stran a divadelní představení v Mahenově divadle máte za sebou po necelých třech hodinách, a to i s pauzou.

Z deváté řady hlavního hlediště jsem hned poté, co se zvedla opona jeviště, začal mít obavy, že diváci v balkoncích a hledišti usazeném daleko výše a dál od jeviště špatně uslyší. Tyto obavy ale za nějakou dobu zmizely, kdy jsem měl pocit jako by účinkující "zvýšili hlasitost". Na první dojem na mě zapůsobila jednoduchost kulis a krása dobových kostýmů, ale čím dále jsme se v ději posouvali, tím víc všechno zastínila silná vystoupení jednotlivých herců a ještě víc celkové ozvučení. Výběr hudby, tónů, melodií a jiných zvuků k jednotlivým scénám představení, které si neuvěřitelně pohrávaly s atmosférou společně s výkony herců. O přestávce jsem začal být nedočkavý na pokračování, až se zase příběh bude moct posouvat takovým způsobem jako doteď a ptal jsem se sám sebe, jestli se hercům podaří udržet úroveň, s jakou představení do přestávky probíhalo. Byl jsem překvapený, když po druhém zvednutí opony bylo všechno ještě lepší. Síla a emocionálnost vystoupení přidaly na obrátcích a stejně tak výkony herců. Sledovali jsme, jak se židovské rodině postupně převrací život vzhůru nohama, snižuje se jim postavení ve společnosti a mění se chování ostatních lidí vůči Židům, čím více se nacistické Německo, Adolf Hitler a antisemitismus přibližoval Velkému Meziříčí a celkově k Československu. Bylo nepříjemné sledovat, jak postavy příběhu doufají a říkají si, že už to nemůže být horší, ale my z hodin dějepisu a historie věděli, že doufají marně. O to horší bylo sledovat, jak se rodině rozpadají životy a pozorovat Hanu, jak se přibližuje ke svému současnému já. Retrospektivní pohled do minulosti se ke konci představení vrátil přímo do současnosti a dokončil tak perfektně propojenou smyčku. Hlavní příběh doplňovaly i vpasované vedlejší a člověk se opravdu nenudil, spíš se snažil, aby i ta slzička neukápla.

Představení vřele všem doporučuji, opravdu to stojí za to, nehledě na to, že dílo je v seznamu maturitní četby. Účinkující představení sklidili patřičný obrovský potlesk diváků a my jim tleskáme i za redakci.

STRAŠIDELNÉ CHVÍLE NA GYBY

Milí čtenáři, tento rok jsme na GYBY opět oslavili svátky Halloween a Día de los Muertos, a to v pátek 31. 10. Tyto svátky na naší škole slavíme každý rok, ale pokaždé vypadají jinak – ať už to je dekoracemi, nebo právě kostýmy studentů a učitelů, vždy je na co se těšit! Pojďte se tedy s námi podívat, jak to vypadalo tentokrát.

Nejoblíbenějším halloweenským zvykem je převlékání do kostýmů. A i tento rok jsme na chodbách mohli vidět spoustu rozmanitých a kreativních převleků. Tak například jste mohli zahlédnout Alvina a chipmunky, Dr. House, Judy Hopps, dinosaura, kouzelníky, klauny, banány, Davida Bowieho, Pipi Dlouhou punčochu a nespočet dalších. Ale kreativní byli nejen studenti! Několik učitelů totiž také přišlo v kostýmech a odlehčili tak páteční hodiny.

Další z mnoha halloweenských tradic je tzv. trick-or-treating, který mohli studenti také vyzkoušet – mohli navštívit „Halloween friendly offices“, tedy kabinety učitelů, kteří rozdávali sladkosti a předvést jim své kostýmy.

Nesmíme ale zapomínat na svátek Día de los Muertos, který si užili hlavně studenti španělské sekce. Mexický svátek, který oslavuje posmrtný život, je typický svou pestrobarevností, výraznými maskami a květinovými čelenkami. I v takových kostýmech jsme mohli několik studentů či učitelů zahlédnout. Ve španělské sekci byly také vystaveny oltáře, které mají uctívat památku zesnulých.

Co se ale rok od roku nemění, je atmosféra ve škole. Každý GYBY Halloween/Día de los Muertos s sebou nese smích a zábavu. Studenti se mohou převléct za své oblíbené postavy, učitelé v hodinách mírně zvolní, nebo se alespoň dělají tematické halloweenské aktivity, a celý den je tak trochu odlehčený.

FOTOGALERIE

VOLEURS!

Glosaurus vám přináší třešničky na dortu ze světového dění a nějaké ty úsměvy na vaše tváře. Ten listopadový vám taky snad přinese pár kostýmových nápadů na Halloween. Z francouzského národního muzea Louvre totiž čtveřice zlodějů ukradla vystavené královské šperky, a to za denního světla. V tomto čísle se dozvíte detaily této drzé loupeže a představím vám favorizované podezřelé miláčky internetu, kteří vám snad vštípí aspoň kousíček motivace přijít letos do školy na Halloween v převleku.

Píše se 19. říjen 2025, je půl hodiny po otevírací době, přibližně tedy půl desáté ráno. Čtveřice mužů s dělnickými vestami a helmami si přivezou k muzeu Louvre vysokozdvizhý pracovní plošinový výtah, konkrétně ze strany nejbližší k řece Seině. Pouze zakuklená dvojice pak pokračovala zvedákem do prvního patra Galerie d'Apollon na balkon Karla IX. Podle slov policejního experta Jean-Michela Decugise pokračují dovnitř k výstavě působící profesionálně, jako běžná údržba. Jeden z mužů použije na ochranné sklo diskový řezák, který spustí bezpečnostní alarm, to je ale nerozhodí. Zloději pak vyzkouší pár dalších nástrojů, a když do skla párkrát jeden vrazí loktem a ten druhý ramenem, podaří se jim šperky vzít do tašek. Ochranku zastrašili nástroji, které používali na ochranné sklo, ta se totiž domnívala, že byli ozbrojení. Lupiči pak skočí střemhlav na plošinu zvedáku a dole na ně čeká druhá dvojice zlodějů na motorkách a všichni odjedou dříve, než k muzeu dorazí policie. Zanechali po sobě jen šokované návštěvníky muzea, které bylo následně zavřeno.

Policie nadále sledovala pouze dva z pachatelů, chtěli pokračovat raději v této strategii, aby je snad pachatelé dovedli ke šperkům. Museli ale zasáhnout, aby viníci neopustili zemi. Další dva pachatelé jsou stále na svobodě, pokud jich tedy nebylo víc, a ukradené šperky jsou stále nezvěstné.

Jako by se zdálo, že tuto drzou a ztrapňující krádež, která mimochodem trvala necelých 8 minut, by zvládl každý za ranního káfička. Není divu, když bezpečnost muzea byla podkopána redukcí zaměstnanců, i přestože návštěvnost stoupala. Následně naprosto nečekaně ředitelka muzea Laurence des Cars dala žádost na svolání bezpečnostního auditu muzea. Dokonce francouzská ministryně kultury uvedla, že krádež byla velmi profesionální. Pan prezident Macron potom označil krádež na síti X za útok na národní dědictví a prohlásil, že kořist zlodějů získají zpět a pachatelé budou potrestáni.

Tímto je tak utrum všem konspiračním teoriím kolujících na internetu. Například Gru z Já padouch, Tučňáci z Madagaskaru, Hawk Moth z Kouzelné Berušky, mí absolutní favoriti Harry a Marv a.k.a. Mokří Banditi z vánoční klasiky Sám doma, dokonce i skuteční pachatelé této krádeže i tak vzbuzují mnoho inspirace na kostýmy na Halloween. Tak třeba taky zhlédnete nějaké to krátké video, jak na vás z displeje mávají dělníci v kuklách, oběšení francouzskými královskými šperky, a získáte chuť přijít do školy na Halloween v kostýmu.

LISTOPAD

V listopadu roku 1978 celý svět obletěla děsivá zpráva - v džungli v jihoamerické Guyaně zemřelo více než devět set lidí – členů náboženské komunity Peoples Temple, vedené charismatickým kazatelem Jimem Jonesem. To, co začalo jako sen o rovnosti a spravedlnosti, skončilo jako jedna z největších tragédií moderní historie.

18. 11. 1978 – Den, kdy proběhla Jonestownská sebevražda

Jim Jones založil v padesátých letech hnutí Peoples Temple ve státě Indiana. Hlásal rovnost mezi lidmi bez ohledu na rasu, pohlaví či původ a pomáhal chudým i nemocným. Pro mnoho lidí představoval naději na lepší a spravedlivější svět. Postupem času se ale jeho vliv měnil. Z kazatele se stal vůdce, který chtěl mít nad svými následovníky naprostou kontrolu. Když se objevily obvinění z manipulace a zneužívání, rozhodl se přesunout svou komunitu mimo Spojené státy. V jihoamerické Guyaně našel místo hluboko v džungli a pojmenoval ho po sobě – Jonestown.

Po příjezdu do Guyany v roce 1977 začalo více než tisíc členů budovat osadu, kterou Jones popisoval jako „ráj na zemi“. Realita byla ovšem jiná. Lidé pracovali dlouhé hodiny, měli málo jídla a nesměli svobodně odejít. Dopisy domů byly cenzurovány a ten, kdo projevil nesouhlas, byl veřejně trestán.

Jim Jones, který byl čím dál tím víc paranoidní, začal své následovníky přesvědčovat, že jsou pronásledováni americkou vládou. Aby dokázali svou věrnost, museli se účastnit tzv. „zkušebních sebevražd“, při nichž pili neznámou tekutinu jako „test oddanosti“.

Na podzim roku 1978 začaly americké úřady dostávat zprávy od rodin, které se bály o své příbuzné. Do Jonestownu proto vyrazil kongresman Leo Ryan, doprovázený novináři a několika příbuznými členů hnutí. Po příjezdu je komunita přivítala přátelsky, ale brzy se několik lidí Ryanovi svěřílo, že chtějí utéct. Když se následující den pokusili odletět z nedaleké přistávací dráhy, byli napadeni ozbrojenci z Peoples Temple. Ryan a čtyři další lidé byli zastřeleni.

LISTOPAD

Po útoku v Jonestownu následovalo několik tragických událostí. Jim Jones svolal všechny členy do pavilonu a prohlásil, že nastal čas na „revoluční sebevraždu“. Lidé dostali ovocný nápoj smíchaný s jedem – kyanidem, který byli donuceni vypít. Když později dorazila policie, našla více než 900 mrtvých těl – celé rodiny, ženy, muže i stovky dětí. Jim Jones byl nalezen mezi nimi – sám se zastřelil.

Tato událost vyvolala v americké společnosti obavy, americká vláda proto začala více dohlížet na uzavřené náboženské komunity, které se postupem času staly díky této události značně méně populární. Úplné převzetí kontroly a moci jedním člověkem nad skupinou lidí zde nevidíme poprvé, ale bohužel ani naposledy. Historie se totiž bude opakovat do té doby, dokud se z ní všichni nepoučí.

TAHLE HRA JE JAKO PROCHÁZKA RŮŽOVÝM SADEM, ALE V NOCI...

Kvůli proběhlému Halloweenu a obecně „strašidelném období“ píšu ke své smůle o hororové hře. Nechápejte špatně, miluju hororovky, jen se jich děsně bojím. Na tuto hru jsem si troufl jen díky krásnému a neskutečně silnému kontrastu mezi neskutečně strašidelnou atmosférou a naprosto krásnou hrou na detektiva uprostřed moravských podzimních lesů. Dnes budu psát o hře *Someday You'll Return* (nadále pouze SYR).

Když hru nastartujete, tak vám naservíruje v prvních pár minutách vše, v čem je dobrá. Hned po zapnutí přijde krátká sekvence, která má hráče jen naladit na správnou atmosféru a absolutně ho zmást, aby neměl tušení, co se děje. Poté přijde krátká cutscéna, ve které se vysvětluje (alespoň částečně), co se tedy vlastně děje. Ale nebojte se, tahle hra vám nikdy nic neřekne s jistotou. Celým průchodem vás bude provázet domýšlení, nejistota, dva naprosto neslučitelné důkazy a obecně počítejte s tím, že ten příběh je hodně volný a že hra hodně vypráví prostředím.

Poté, co skončí počáteční cutscéna (a ještě mnohokrát v průběhu hry), se dostanete do krásných moravských lesů. Kupříkladu, hned na začátku jdete po cestě, kde potkáte pomníček, pokračujete a zjistíte, že před vámi je řeka se strženým mostem. Otočíte se a vaše postava nenápadně zamumlá, že se to vždycky dalo obejít, a tak vás ta hra vytáhne na krásnou skalnatou vyhlídku. Způsob, jakým tato hra hráče vodí, aby se podíval na ta nejkrásnější místa ve hře, působí naprosto přirozeně a nikdy mi to nepřišlo vynucené.

Všechna již zmíněná místa jako kapličky, vyhlídky, vodní elektrárny nebo i zříceniny jsou krásně udělána a všechny podle skutečných míst tady u nás na Moravě. To nejlepší je ale, že na každém zajímavém místě ve hře je qr kód abyste se tam mohli jít podívat i v realitě, a to věřím, že po těch krásných pohledech z SYR budete chtít.

TAHLE HRA JE JAKO PROCHÁZKA RŮŽOVÝM SADEM, ALE V NOCI...

Také interaktivita je tam moc hezky vyřešena, vyrábění, upravování a ničení předmětů v inventáři je krásně vyřešeno, k tomuto žánru příběhové hry s více volností. Nemůžete upravovat každý předmět, ale jen každý, který po vás hra chce, abyste upravili. To může občas působit jako trochu frustrující mechanika, ale mě osobně vyhovuje, neb to holt usnadňuje můj průchod.

Poté se však dostáváme k méně veselé části, a to přesněji k té strašidelné. Tato hra naprosto krásně buduje atmosféru a dokáže si pomoci spoustou detailů, jak v prostředí, v hudbě, nebo jakkoliv, jak je třeba. ALE to, co jsem právě popsal, je pouze začátek. Po několika hodinách hraní se dostanete do částí, které nepůsobí, jako že je tam prostě něco špatně, že jste bezbranný a že se jen snažíte přežít tak jako na začátku. Po nějaké době hororové pasáže přestanou být hororové, začnou být otravné, repetitivní, neintuitivní a prostě a dobře ani strašidelné, ani zábavné.

Abych to nějak zakončil, *Someday You'll Return* je krásná hororová hra s napůl otevřeným světem. Vyniká svým vyjádřením strašidelné atmosféry, která pronikne hráči až do morku kostí, i dokonalou schopností popsat krásy přírody. Příběh je velmi složitý, rozmanitý a k jeho pochopení budete muset být hodně pozorní a hodně o všem přemýšlet, ale dobrá zpráva je, že ten příběh k užití hry tolik nepotřebujete. Jediná věc, která mi doopravdy vadí je postupná degradace kvality hororových pasáží, ale to se také nakonec dá zvládnout, zvláště, když na vás na konci hry čeká rozhodování o endingu.

KNOFLÍKY, KOČKA A KORALÍNA

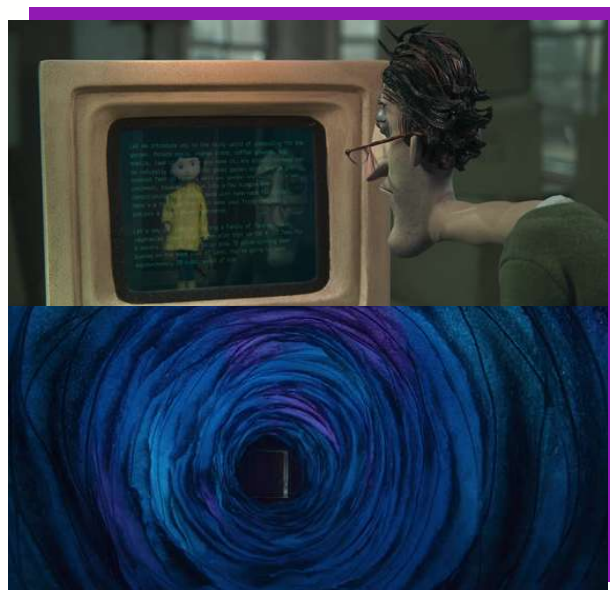
Každý z nás si pamatuje knihy a filmy, na které koukal a které četl, když byl mladší. I když si to občas někdo myslí, děti nejsou hloupé, jen přemýšlí o světě trochu jinak. Občas se objeví autoři, kteří tak nikdy přemýšlet nepřestanou. Neil Gaiman je jedním z nich. Jeho knihy – včetně Koralíny, o které se za chvíli rozepíšu – srší nápady a koncepty, které by jen tak někdo nevymyslel. Je autorem komiksů Sandman, knih Nikdykde, Dobrá znamení (s Terryem Pratchettem), a v neposlední řadě i kratičké knížky jménem Koralína, kterou on sám označuje za pohádku, kterou napsal pro své děti.

Není to ale pohádka v tradičním slova smyslu. Nejlépe jde tato kniha popsat jako lehký horor s fantasy prvky, vyprávěný z dětské perspektivy. Horor, kde nestříká krev, ale ve stínech se plíží netvoří s knoflíky místo očí jako vystřižení z dětských nočních můr.

Když už se o těch nočních mûrách bavíme, je načase zmínit Henryho Selicka, režiséra stop motion filmu Ukradené Vánoce (i když já preferuji český název používaný na filmových festivalech Mûra noční předvánoční) a o pár let později i Mrtvé nevěsty Tima Burtona. Neil Gaiman jeho práci obdivoval, a tak o filmové zpracování Koralíny požádal přímo jeho. Selick se tohoto úkolu zhostil, napsal scénář a dlouholetý projekt, na kterém pracovalo až 450 lidí započal. Film Koralína a svět za tajnými dveřmi byl dokončen a vydán v roce 2009 a jednalo se o první 3D stop motion film.

Film je to, o čem většina z nás alespoň slyšela. Není se čemu divit, protože je to dobrý film, který nádherně vypadá, má skvělou hudbu a díky knize i dobrý příběh. Ten je víc rozvinutý, s přidáním nové postavy Wybiho a podstatným zveličením rolí některých vedlejších postav. Toto bylo uděláno, aby film nebyl příliš krátký a aby myšlenky, které Koralína má, mohla někomu sdělovat. Na jednu stranu jsem oceňovala více postav, protože pán s myším cirkusem i dvě stárnoucí herečky jsou velmi zajímavé. Na stranu druhou v knize byla Koralína v podstatě pořád sama, pokud nebyla se sarkastickou mluvící kočkou, což mi přišlo mnohem děsivější. Velký strach spousty dětí je samota a obavy, že na nás všichni zapomenou. Kniha se mi líbila i proto, že malá Koralína této strach překoná.

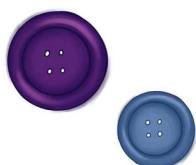

KNOFLÍKY, KOČKA A KORALÍNA

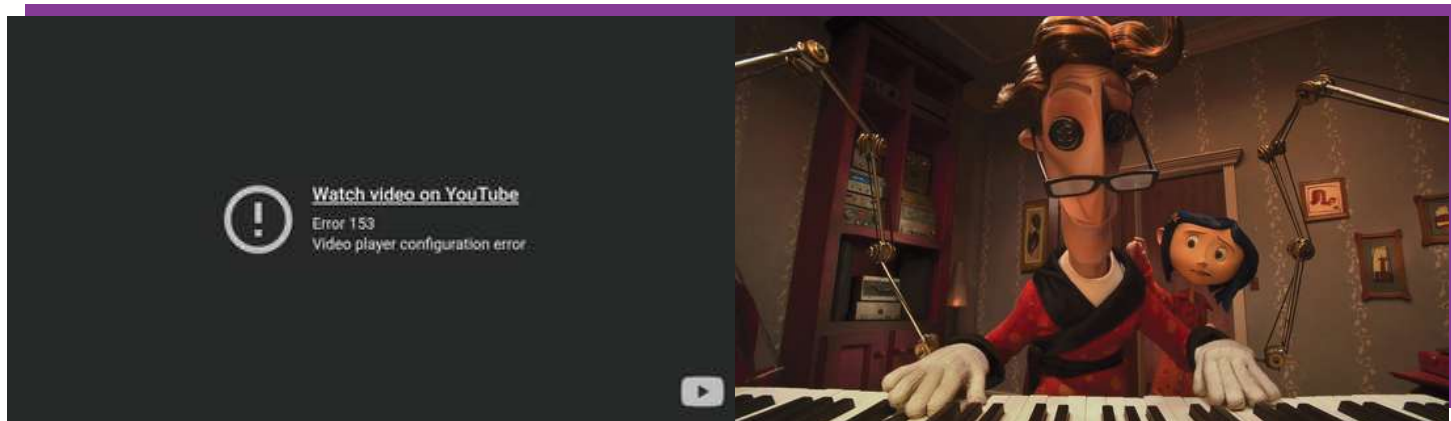
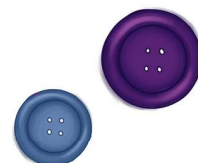
Svět za tajemnými dveřmi je v knize děsivý už od začátku a holčička mu přestane věřit mnohem rychleji. Film dává mnohem větší důraz na to, jak ji druhá Matka láká do zdánlivě lepšího místa, než je její vlastní domov. Kontrast s tím, co se z domu za dveřmi stane ke konci, je o to větší, a o to děsivější.

Zatímco film oplývá nádhernou vizuální poezií, dům, květiny, světla a tancující stvoření, v knize na vás vypravěč hází poetická životní moudra. Například:

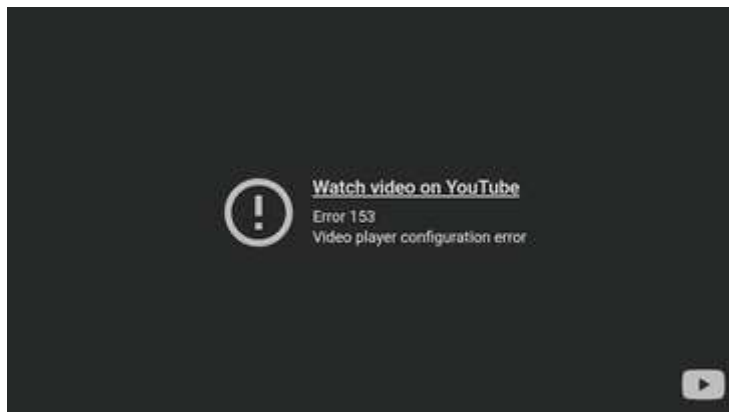
Být odvážný neznamená to, že se nebojíte. Být odvážný znamená, že se bojíte, opravdu se bojíte, a stejně uděláte to, co je správné.

Je ohromující, kolik z toho, co jsme, může být svázáno s postelí, ve které se ráno probouzíme, a je ohromující, jak křehké to může být.

Kdybych si musela v souboji na život a na smrt vybrat, která verze tohoto příběhu se mi líbí víc, tak to bude asi film. Kromě absence Koralininy samoty, film nemění, co bylo dáno, ale přidává nové elementy. Vizuální komické prvky jsou vtipné, prostředí překrásné, hadrová panenka s knoflíkovými očima skvělý doplněk k příběhu. V jádru je ale to ale pořád ten stejný příběh a k němu ještě něco navíc. Což je podle mě to, co by dobrá adaptace měla dělat.

NAPÍNAVÝ HOROR NEBO PŘECENĚNÝ KULT?

Vendy 6/10

Scream je film, který má mezi horory zvláštní postavení. Když vyšel v roce 1996, působil jako svěží vítr do stagnujícího slasher žánru. Původně měl být jakousi satirou na hororová klišé, ale zároveň fungovat jako opravdový horor. A nutno uznat – to se mu daří. I přesto jsem během sledování měla pocit, že film, který měl kdysi revoluční status, dnes místy působí spíše jako kronika své doby než nadčasové dílo.

Nejsilnější stránkou Screamu je jeho otevřeně meta přístup. Postavy v něm vědí, že jsou v hororu. Komentují žánrová pravidla, diskutují, co by se ve filmech „nikdy dělat nemělo“, a samozřejmě přesně ty věci potom dělají. Je to chytré, vtipné a místy až provokativní – film jakoby předbíhal myšlení diváka, říkal: „však my víme, že to čekáš – a stejně tě překvapíme.“ Jenže tady narážím na problém: tato sebereflexe funguje jen tehdy, když je žánr, který komentuje, stále aktivní a živý. Po téměř třiceti letech už mnohá klišé, která film paroduje, působí spíš retro. Místy jsem měla pocit, že se dívám na parodii na něco, co už neexistuje.

Úvodní scéna s Drew Barrymore je ikonická a dodnes napíná. Atmosféra, telefonní hovor s anonymním hlasem, hra s divákem – to vše vytváří intenzivní začátek, který nastaví vysokou laťku. Bohužel film toto tempo neudrží po celou dobu. Druhý akt se vleče a některé postavy jsou spíš karikatury – což byl záměr, ale jako divák jsem se k nim nedokázala emocionálně připoutat.

Úplně upřímně... už mě nebaví ty „klasiky hororu“, všechny jsou stejné.

Tak si vyberme něco, co ten žánr změnilo.

Jako třeba Scream? To je prý začátek moderního slasheru.

Přesně. A navíc... Ghostface je ikona.

Dobře. Tak jdeme na to. A pokud to nebude dobrý, vypínám po deseti minutách.

NAPÍNAVÝ HOROR NEBO PŘECENĚNÝ KULT?

Sidney Prescott jako hlavní hrdinka je sympatická a odlišuje se od typických hororových „final girls“. Má trauma, osobnost a není jen obětí, která utíká a křičí. Jenže film kolem ní vytváří tolik falešných stop a vedlejších dějových vláken, že její silné momenty někdy zanikají. Dialogy jsou zábavné, ale místy příliš expozitivní – postavy vysvětlují děj namísto toho, aby ho prožívaly.

Finále filmu je působivé a pořád překvapující, alespoň pro diváka, který nezná sérii. Rozuzlení vraha je šokující, napínavé, dobře zahrané a chvílemi až absurdně groteskní, což paradoxně funguje, protože film se nikdy netváří úplně vážně. I tak jsem ale cítila mírné zklamání, protože emocionální dopad nebyl tak silný, jak jsem očekávala. Scream mě přiměl přemýšlet o hororech – ale nepřiměl mě se bát.

Z hlediska atmosféry a originality Scream zaslouží respekt. Jenže jeho současná hodnota je spíš historická než emocionální. Je to film, který změnil pravidla hry, ale dnes ho vnímáme prostřednictvím filmů, které ho následovaly a vylepšily.

Scream je inteligentní, metatextový horor, který ale ztrácí sílu, pokud ho sledujete poprvé až po roce 2010. Oceňuji jeho nápady a význam, ale jako divák jsem necítila napětí ani strach – spíše akademický zájem. Kultovní status chápu, ale osobně nejsem součástí kultu.

Dája 9/10

Scream není jen film – je to restart. V době, kdy byl hororový žánr na pokraji vyčerpání, přišel Wes Craven s naprosto průlomovým dílem, které změnilo způsob, jakým přemýšlíme o strachu, identitě a filmových tropech. Viděla jsem Scream několikrát a pokaždé je to nejen zábava, ale i fascinující studie žánru, které vzdává poctu – a zároveň ho rozbíjí.

Film funguje na třech úrovních: jako slasher, jako meta-komentář a jako společenské zrcadlo. Ta první rovina nabízí přesně to, co od hororu čekáme – napětí, vraždy, maskovaného zabijáka. Ghostface je geniální postava, protože není nadpřirozený – je lidský, dělá chyby, padá, funí. Přesto je děsivý, protože nikdy nevíme, kdo se pod maskou skrývá. Tím film vytváří atmosféru nedůvěry a paranoie – kdokoli z přátel může být nepřítelem.

NAPÍNAVÝ HOROR NEBO PŘECENĚNÝ KULT?

Druhá rovina je meta: postavy vědomě komentují hororová pravidla, čímž dávají divákovi pocit spoluvědomí. Když Randy vysvětluje, že „pokud řekneš hned se vrátím, nikdy se nevrátíš“, jsme vtaženi do hry – a film nás stále překvapuje tím, že tato pravidla porušuje. Je to horor, který o sobě přemýšlí.

Třetí rovina – společenská – je často opomíjená. Film reflektuje devadesátkovou fascinaci médií, zájmem o vraždy, reality TV a manipulaci se strachem. Postava reportérky Gale Weathers je brilantní ukázkou toho, jak média profitují z tragédie. *Scream* nás nutí zamyslet se nad tím, proč nás vlastně baví sledovat násilí.

Největší síla filmu je ale v jeho postavách. Sidney Prescott není typická oběť – je chytrá, traumatizovaná a zároveň silná. Nejde jen o přežití; jde o konfrontaci s vlastní minulostí. Její osobní příběh je stejně důležitý jako lov na vraha. A když ve finále přebírá kontrolu, stává se jednou z nejikoničtějších hororových hrdinek.

Scream je mistrně vystavěn. Tempo je vyvážené – každý dialog má smysl, každá scéna něco naznačuje. Atmosféra je napjatá, ale nechybí humor, což paradoxně napětí posiluje. Film nás rozesměje – aby nás o pár minut později zasáhl brutalitou.

Hudba, střih, využití telefonátu jako nástroje teroru – to vše vytváří nadčasový mix. I po letech film působí překvapivě moderně, možná proto, že definuje pravidla, kterými se dodnes řídí celé hororové filmy.

***Scream* není jen horor – je to filmový manifest. Ukazuje, že strach má pravidla, ale jen proto, aby je mohl porušit. Vznikla legenda, která není pouhou vzpomínkou devadesátek, ale stále živým organismem, inspirujícím dnešní tvůrce. Pro mě je to jeden z nejchytřejších a nejzábavnějších hororů všech dob.**

ZADRŽENO, VYŘEŠENO... NEBO NE?

Každý z nás pravidelně navštěvuje internet a pravidelně se setkává s desítkami až stovkami odkazů. Některé mohou být neškodné, nebo dokonce užitečné. Ovšem může se stát, že se v té obrovské změti všech možných linků a prokliků náhodou objeví jeden, který mezi nimi být nemá. Když na něj kliknete, ocitnete se v jakési internetové zoo. Jenže to tak úplně zoo vlastně není a rozhodně zde nenajdete nic roztomilého. Na stránce na vás kouká několik set trojčíslicí nebo čtyřčíslicí. Když na jeden kliknete, objeví se detailní záznam a „fotografie“. Z té na vás něco znepokojivě civí a vy si vzpomenete, že před každým čtyřčíslicím na předchozí straně byla napsána tři písmena: SCP.

Napřed si musíme SCP zasadit do kontextu. Kolem roku 2007 se začaly více rozšiřovat takzvané „cypypasty“. Ty, jak už název napovídá, se šířily formou copy+paste, tedy kopírovat a vložit. Může jít o komentáře, reakce nebo třeba ASCII obrázky. Cypypasta je obecně definovaná jako blok textu. Specifickým druhem cypypast jsou „creepypasty“. Jde o smyšlené hororové příběhy šířící se právě touto formou, z nichž některé jako třeba Slenderman* téměř zlidověly.

To ale nebyl přímo případ SCP. První se objevilo také roku 2007. V té době byl na fóru 4chan zveřejněný příspěvek, který vypadal spíše jako uniklý tajný vládní dokument. Šlo o detailní a celkovou charakterizaci SCP-173. Příspěvek obsahoval i bližší návod k tomu, jak se chovat v blízkosti a při zkoumání této anomálie.

*Kdo je Slenderman? Co je Slenderman? Jak je Slenderman?

Pro spoustu lidí známý výjev „koukající“ z obrazovek. Je ale na místě ho přiblížit i těm, kteří o něm nikdy neslyšeli. Popis může být složitý vzhledem k tomu, že creepypasty jsou postavené na představivosti čtenáře a také proto, že každý, kdo Slendermana opravdu viděl, jeho vlivem zešílel. Všechny zdroje ale popisují asi 2 a půl metru vysokou vyzáblou humanoidní bledou postavu bez tváře oděnou v obleku. Jeho výška se ale může měnit s ohledem na situace, ve kterých se nachází. Často má i chapadla, která mu buď vyrůstají ze zad, nebo nahrazují ruce. Nejčastěji se vyskytuje v temných lesích, kde zanechává listy papíru se symboly. Je schopen teleportace. To, že je poblíž, lze poznat několika způsoby jednotně nazývanými jako „Slendermanova nemoc“. Radí se mezi ně paranoia, noční můry, halucinace a krvácení z nosu. Není známo, co Slenderman se svými oběťmi dělá, ale jeho hlavním cílem jsou děti a mladiství. Vzhledem k jeho schopnosti rušit audiovizuální záznam se v záběrech z kamer často vyskytuje zrnění a v diktafonech nepříjemný šum.

Na základě této postavy vznikla i jedna z mnoha videoher Slender: the eight pages, kde se, jak už název napovídá, hráč snaží sesbírat 8 stránek se symboly rozvěšených po lese. Postupem hry je Slenderman agresivnější, což je viditelné právě na obrazu, který stále více zrní.

ZADRŽENO, VYŘEŠENO... NEBO NE?

Creepypasta má i svou velmi stinnou stránku.

V roce 2014 byla poblíž města Waukesha americkém Wisconsinu pobodána dvěma svými spolužačkami 12letá Payton Leutner. Pachatelky ji nalákaly do lesa, kde Payton zasadily 19 bodných ran. Dívka se naštěstí dokázala odplazit k silnici, kde si jí všiml kolemjedoucí cyklista. Útok tak jako zázrakem přežila. Útočnice vypověděly, že čin spáchaly proto, aby se zalíbily Slendermanovi, který jednu z nich údajně pronásledoval. Obě byly označeny za duševně choré.

Nadace SCP rozděluje anomálie do několika kategorií na základě obtížnosti zadržení a představovaného nebezpečí. Na základě rozřazení do kategorií je pro každý subjekt vypracovaná studie, popis, zadržovací procedury a popsané experimenty prováděné na entitách, stejně jako u SCP-173. Přesný počet entit SCP není zcela známý, ale přesahuje 8000. Mimo tříd pro anomálie existuje i rozřazení pro zaměstnance nadace. Ti se dělí podle hierarchie od A do D, přičemž třída A je vedoucí D jsou často nasazováni jako testovací subjekty pro potenciálně nebezpečné entity kvůli své – cituji – postradatelnosti. Jde totiž o naverbované dobrovolníky.

Je prakticky nemožné anomálie obecně popsat. Ty, které se podařilo zadržet, jsou zavřeny v celách patřících nadaci. Jinak je každá entita jiná. A často ani nemusí jít o „živou“ či humanoidní bytost. Například SCP-914 je mechanické zařízení složené ze šroubů, pásů, páček a ozubených kol. SCP-087 je zase tmavé schodiště, na kterém je slyšet dětský pláč. Je ale častým úkazem, že takové SCP má i nějakou figuru. Právě zmiňované SCP-087 má svou SCP-087-1, což je tvář bez zornic, nosních dírek a úst. Tato figura je zaznamenána i v dokumentacích tří průzkumů podniknutých do SCP-087.

Po tomto počinu byla založena internetová stránka SCP foundation zaměřující se právě na tyto anomálie a jejich zkoumání. Tato stránka funguje dodnes a lidé na ni mohou přidávat své vlastní výtvořky.

Věřím, že spousta z vás by také dokázala přijít s podobnou entitou. Každopádně pokud sháníte brigádu, v nadaci vás určitě přivítají s otevřenou náručí a možná rovnou i otevřenými dveřmi do jedné z cel.

FOBIE A JAK NA NĚ

Každý z nás má z něčeho strach, je pro nás přirozenou součástí života, pomáhá nám přežít a vyhodnocovat nebezpečné situace. Problém nastává, když nám náš strach narušuje běžné fungování a zhoršuje kvalitu života.

Někdy taky můžeme mít velký nepřiměřený strach z něčeho, i když víme, že se bát nemusíme, ale nejde nám to ovládnout. Abychom tomuto stresu předcházeli, tak se třeba snažíme omezit procházky na rozhledny, kontakt s někým, kdo má doma tarantuli nebo omezujeme vycházení z domu. A v takových situacích nám naše fobie zasahuje do běžného dne.

Některé fobie jsou časté a mohou vycházet i z reálného nebezpečí, ale reakce nejsou v ten moment adekvátní. Proto například u lidí s arachnofobií může dojít k výraznému strachu, pocení nebo například třesu, i když vidí johanu. Podobný případ může být i tzv. keraunofobie - strach z bouřky. Teoreticky nám při bouřce může hrozit zasažení bleskem, ale pravděpodobně ne doma na pohovce.

Fobie, které jakkoliv narušují kvalitu života, stojí za to léčit. Pod touto větou si můžeme představit například rodiče, který trpí na tzv. aviofobie, a kvůli tomu není schopen letět navštívit své dítě studující v zahraničí, ale i například mladého člověka, který kvůli své sociální fobii nevychází z bytu.

Naštěstí nám moderní psychiatrie nabízí spoustu inovativních řešení, které mohou v takové situaci alespoň trochu pomoci.

Jednou z možností léčby je kognitivně behaviorální terapie, kdy terapeut s klientem může například pracovat s představou, která strach vyvolává. V některých případech je možné jít i o krok dál a s klientem pracovat pomocí tzv. expoziční terapie, kdy je klient postupně vystavován nepříjemnému a učí se se svou fobií pracovat. Toto ale nejde vždy jen tak jednoduše. Například si s terapeutickým platem nejsem schopná představit expoziční terapii s člověkem s fobií z létání letadlem. Proto moderní technologie přichází na scénu a k expozici se začíná stále více využívat virtuální realita, kdy je možné v bezpečném prostoru zažít to, čeho se klient nejvíce bojí. V některých případech pomáhají v boji s fobií i některé léky jako například ty, se kterými se léčí i úzkosti.

Nejčastější fobie

arachnofobie - strach z pavouků

agorafobie - strach z otevřených prostor

sociální fobie - strach z veřejného vystupování

klaustrofobie - strach z uzavřených prostor

akrofobie - strach z výšek

batofobie - strach z hluboké vody

hematofobie - strach z krve

ofidiofobie - strach z hadů

nyktofobie - strach z tmy

To nejdůležitější, co z toho všeho plyne je, že na fobii nejste sami a je možné ji řešit. Držím těm z Vás, kteří fobii máte, palce a pro Vás, kteří třeba někoho takového znáte, určitě svým blízkým zmiňte možnosti léčby, třeba jim zajistíte příjemnější život.

SRBSKO PRO STUDENTY

Před pár týdny jsme měli možnost se v rámci projektu Erasmus+ podívat do Srbska. Tam nás čekalo vypracovávání projektu a poznávání kultury a krás Srbska. Rádi bychom vám tímto předali naše pojmy a dojmy z pobytu ve městě Šabac.

Tomáš

Do Srbska jsem se po loňské návštěvě srbských studentů a navázání kamarádských pout velmi těšil. Po příjezdu mě překvapilo, že se nás potkalo dokonce víc, než jsem čekal. Krom tohoto mám i jiné pozitivní dojmy: uchvátily mě ty kulturní, sociální i jiné rozdíly. Ve větších městech se často míchá brutalismus s původní historickou architekturou. Odbočkou ještě zmíním busty Josipa Tita v každém obchůdku se suvenýry. Šokem byl i obrovský počet nedokončených a polorozpadlých staveb, který jsme po cestě do srdce Srbska viděli. Mimo to byl nezvyk chodit do školy na odpoledne a setrávat až do tmy. Ale v dopoledních hodinách byla spousta možností projít město a poznat jeho taje a zákoutí. Na základě doporučení místních studentů jsme také navštívili spoustu až „undergroundových“ obchůdků. Tato země stojí za návštěvu. Vzhledem k množství předsudků, které vůči balkánským státům panují, bych cestu sem všem doporučil. Srbsko totiž skrývá velmi milé lidi, krásná místa a rozmanitou kulturu.

Erasmus+

Dája

Výletu jsem se trochu bála, protože jsem srbské studenty na rozdíl o mých spolužáků minulý rok na podzim nepotkala. Nakonec to ale dopadlo dobře a všichni na mě byli moc milí. Bylo zajímavé vidět, co bylo v Srbsku úplně jiné (typy pečiva v obchodech, milejší nátura lidí, výuka na směny) a co bylo naopak úplně stejné, většinou zásluhou globalizace a nadnárodních obchodů. Studenti i pedagogové uměli anglicky dobře a hlavně se studenty jsem si výborně popovídala a vytvořila si přátelství a kontakty v cizí zemi, což pro mě byla snad nejlepší součást celého projektu. Naopak v obchodech angličtina trochu pokulhávala. Brzy jsme ji vzdali, mluvili česky a doufali, že se našimi slovanskými jazyky nějak domluvíme. Srbsko je zajímavá země se spoustou historie, kam ráda ještě někdy pojedu. Pokud to nebude za památkami, tak za přáteli, které tam díky Erasmu+ mám.

SRBSKO PRO STUDENTY

Vanda

Loni jsem se na srbském výletě u nás spřátelila s jednou holkou, se kterou jsme asi měsíc před naším letošním výletem do Srbska odpočítávaly dny do setkání. Moc jsem se těšila. Celý týden strávený v Srbsku pro mě byl naplňující, protože jsem poznala nejen několik nových lidí, ale i novou kulturu. Byla to moje první cesta mimo EU, takže mi mé první razítko v cestovním pase udělalo velkou radost. Jsem ráda, že jsme s programem Erasmus+ zamířili právě do Srbska, přestože by to pravděpodobně nebyla moje první volba, kdybych měla někam cestovat sama. Ale moc mě to překvapilo. Hlavně v dobrém, všichni na nás byli hodní a snažili se nám toho co nejvíce představit a ukázat. Kulturních šoků jsem měla také několik. Nejvíce mě asi překvapila třída, ve které jsme se týden učili. Byla totiž dotovaná ruskou společností Gazprom, podle toho byla také „vyzdobena“ - zprava na mě koukal Gagarin a zleva paní v ruském kroji, která držela samovar a zírala mi přímo do duše. Dost mě udivilo, že to nikomu ze Srbů nepřišlo nijak zvláštní - uvědomila jsem si, jak moc jsme názorově odlišní, protože tohle by v ČR nikomu neprošlo. Jinak jsem si ale program velice užila. Moc se mi líbilo, jak byl postaven - neseděli jsme celý týden jen v lavicích, ale měli jsme možnost zavítat i na místa jako Novi Sad a Fruška Gora. Určitě bych se tam podívala znova, kdybych měla tu možnost.

STÁTY, KTERÉ NEZNÁTE: FRANCOUZSKÁ GUYANA

S novým měsícem také přichází nový článek a další kout světa, který stojí za objevování. Francouzská Guyana je největším zámořským územím Francie, nacházející se v Jižní Americe mezi Brazílií a Surinamem. Oficiálně to tedy není samostatný stát, ale rozhodně rozmanitá země s bohatou historií. Pojdme se tedy dnes tomuto kousku Francie uprostřed Latinské Ameriky podívat na kloub.

Již v 16. století narazili na pobřeží tohoto tropického regionu první objevitelé. Francouzi se zde usadili v roce 1604, ale kvůli nepříznivým podmínkám a nemocem, které osadníky sužovaly, bylo osidlování obtížné. Během 17. a 18. století se území stalo centrem obchodu s otroky dováženými z Afriky, kteří zde pracovali na cukrových a kávových plantážích. Od poloviny 19. století začala Francie využívat Francouzskou Guyanu jako trestaneckou kolonii. Vězni a trestanci z celé Francie sem byli posíláni k výkonu trestu. Nejslavnější z těchto kolonií byl takzvaný Ďáblův ostrov (Île du Diable), nechvalně proslulý krutými podmínkami a úteký vězňů. Tyto kolonie byly uzavřeny v roce 1946, kdy se Francouzská Guyana stala oficiálním departmentem Francie, kterým je dodnes.

Přes občasné protesty o větší autonomii mají Francouzská Guyana a Francie dobré vztahy. Obyvatelé platí eurem, volí ve francouzských volbách a mluví francouzsky. Slaví také některé francouzské svátky, ale přesto si dodnes uchovávají vlastní kulturu.

Francouzská Guyana má okolo 290 tisíc obyvatel, přičemž většina žije v hlavním městě Cayenne. Obyvatelstvo je velmi etnicky rozmanité, žijí zde lidé francouzského, jihoamerického, indiánského i afrického původu a většina mluví kreolskou francouzštinou. Tato multikulturní atmosféra se odráží v hudbě, tancích a festivalech, kde můžete často vidět guyanský tanec zouk a poslechnout si tradiční kreolskou hudbu. Každoročně se v Cayenne pořádá několikátýdenní karneval, který je jednou z největších událostí v regionu. Místní tančí, zpívají a společně oslavují tuto unikátní kulturu.

STÁTY, KTERÉ NEZNÁTE: FRANCOUZSKÁ GUYANA

Guyánci si vydělávají převážně rybolovem, těžbou zlata a dřeva, ale také v kosmickém průmyslu. Blízko města Kourou se nachází kosmodrom, odkud startují evropské rakety Ariane. Díky své poloze blízko rovníku je ideálním místem pro vypouštění raket, protože zdejší rotace Země pomáhá šetřit energii při startech. Patří mezi jednu z nejdůležitějších světových vesmírných středisek a tím také mezi místní největší turistická lákadla.

Deštné pralesy Francouzské Guyany tvoří severovýchodní okraj amazonského ekosystému, jednoho z nejrozsáhlejších a nejbohatších na světě. Klima je zde rovníkové, tedy vlhké po celý rok. Najdeme zde také mnoho druhů jaguárů, tapírů, kapybar a ptáků. Rozsáhlé mokřady a mangrovníky jsou útočištěm krokodýlů a kajmanů. Díky nízké hustotě osídlení zůstává místní fauna a flora téměř nedotknuta a patří tak mezi nejzachovělejší tropické oblasti světa.

Francouzská Guyana nepochybně patří k nejvíce neprobádaným územím Jižní Ameriky, a to přes to, že ani nevykročíte z Evropské unie. Jedinečná historie se propsala do dnešní rozmanité Guyanské kultury, kuchyně i zvyků. Ať už vás láká sledování startující rakety, procházka po stopách vězňů na Ďáblově ostrově nebo divočina amazonského pralesa, tohle místo vás zaručeně nezklame.

VÝSLEDEK NAD ZLATO

Pot, slzy, čísla, správné výsledky (spíš ne) a hlavně ranní dávka adrenalinu a pořádné probuzení - to je seminář z algebry.

Paní profesorka Pučová o něm mluví takto:

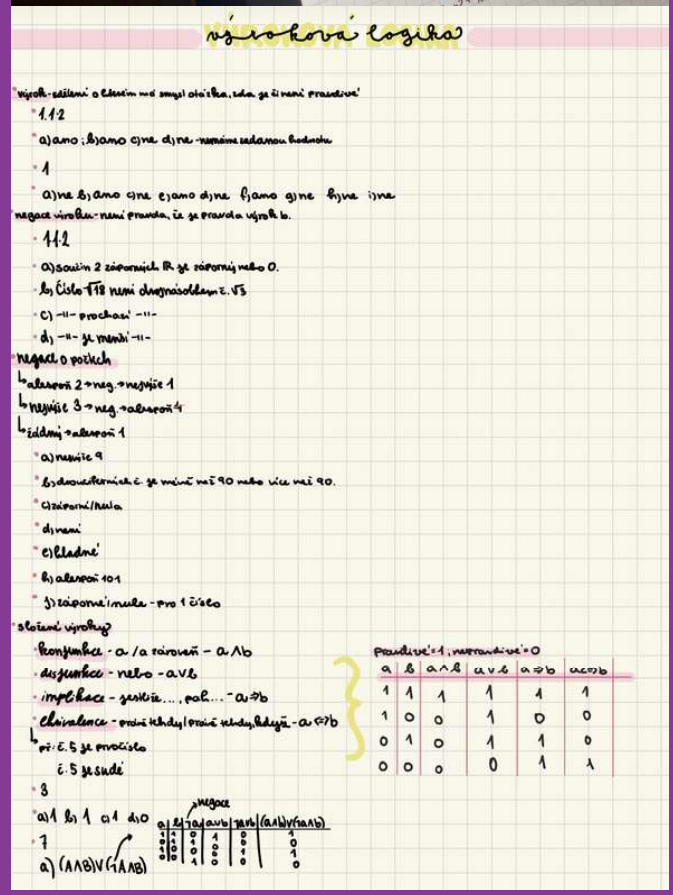
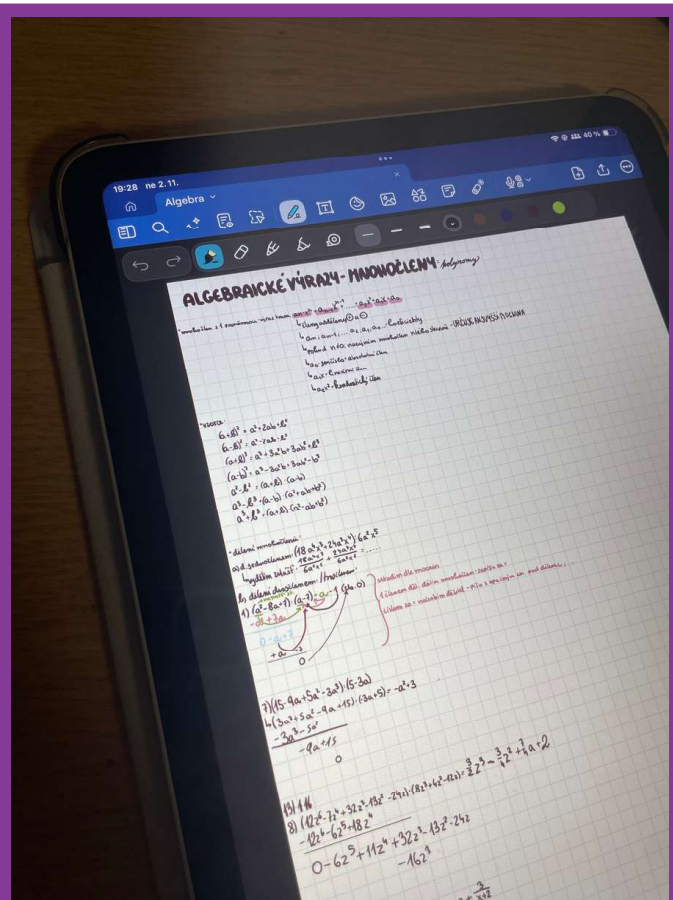
Když si studenti na jaře druhého ročníku vybírají semináře, měli by už alespoň přibližně vědět, na jaký směr vysoké školy se chtějí zaměřit. Mnozí z nich mají jasno, že budou pokračovat ve studiu na ekonomicky nebo technicky zaměřených fakultách. V takovém případě je logickou volbou právě seminář Algebra.

Mám však dojem, že se tohoto semináře někteří studenti zbytečně obávají. Je pravda, že patří k těm náročnějším - vyžaduje nejen aktivní účast v hodinách, ale i pravidelné procvičování příkladů ve volném čase. Každý student přichází s jinou úrovní znalostí a dovedností, a proto se i čas potřebný na přípravu může lišit. Společné je však jedno - úsilí věnované procvičování algebraických úloh se studentům v budoucnu jednoznačně vyplátí.

Znalosti získané v algebře představují výraznou výhodu při dalším studiu, zejména v semináři Matematická analýza, který je nabízen studentům čtvrtého ročníku. Tento předmět považuji za nezbytnou volbu pro všechny, kteří se chystají na ekonomicky či technicky zaměřené vysoké školy. Porozumění základům diferenciálního a integrálního počtu už na střední škole totiž výrazně usnadní studium v prvním ročníku vysoké školy.

Studenti, kteří si v předchozím roce zvolili algebru, mají při studiu matematické analýzy znatelný náskok - lépe chápou nové pojmy a rychleji se orientují v předložených úlohách. Algebra tak není jen náročným seminářem, ale především možností, jak zúročit dříve získané znalosti v budoucnosti.

VÝSLEDEK NAD ZLATO

A my do jisté míry souhlasíme. Seminář je přeci jen o trochu víc v pohodě, než nás všichni strašili. Na druhou stranu musíte počítat s tím, že u algebry platí pravidlo Jaký si to uděláš, takový to máš dvojnásob. Pokud, byť jen na sekundu, koukáš z okna nebo se zamyslíš, - očekávej, že znovu se chytit bude náročné. Pro někoho může být náročné i tempo probírání. Zatím si většinou držíme standard - jedno téma za dvouhodinovku. Proto je důležité se na své dotazy ptát hned, když něčemu nerozumíte, aby vám neujel vlak. Na hodinách také dostanete tištěné materiály na další procvičování, takže vždy máte další příklady na přípravu na test.

Průměrná hodina vypadá takto:

- v 7:05 zvoní a ještě s koncem zvonění je na tabuli první příklad
- 7:55. Je přestávka a ty se snažíš dopočítat to, cos nestihl, a případně jen koukáš do zdi.
- 8:45. Je to za tebou, píšeš si úkoly do kalendáře a snažíš se naplánovat, kdy asi stihneš každý den dvě hodiny procvičovat výroky, ale vlastně máš ze sebe dost fajn pocit, žeš to zvládl.

„Seminář je hodně náročný, ale i díky paní profesorce Pučové a její ochotě vysvětlit látku pokaždé, když má někdo problém, se zvládnout dá. Co je na algebře fajn, je hlavně ta atmosféra, kdy víte, že nikdy nejste sami, pokud něčemu nerozumíte, a naopak se navzájem podporujete. A to je to, co je třeba pro mě, největší plus.“

„Algebra je seminář, ve kterém je potřeba počítat, chápat, ale i se učit. Sice zatím v podstatě jen opakujeme, je to stejně docela náročný seminář. Algebru bych doporučil fakt jen těm, co budou potřebovat počítat. Dostáváme domácí dobrovolné úkoly, což je skvělé na procvičení, ale zas, pokud vás matematika nezajímá, tak vás to bude akorát vytáčet. Každopádně výuka je naprosto ideální - vysvětlení „nových“ pojmů, zadání příkladů, jejich počítání u tabule, a nakonec zadání procvičování na doma. Pro mě naprosto ideální seminář, protože vím, že matematiku budu v zaměstnání i jindy v životě potřebovat, a to bych řekl, že by mělo být rozhodující faktor, zda si vzít, či nevzít seminář z algebry.“

Pokud vás matematika baví, nudit se zde nebudete a s trochou štěstí budete mít skupinu tak dobrou, jako je tento rok. A pokud stále nevíte, jestli si algebru vzít, ptejte se starších spolužáků, vyučujících anebo se zkuste i domluvit na návštěvě semináře. Algebra nemusí být takovým strašákem, jakým je.

Téma

Šárka Skorkovská

Tichá pošta

Vanda Černošek

Kukátko

David Sotolář

Co se stalo?

Vendula Králová
Tomáš Dvořák

Glosaurus

David Sotolář

Historický kalendář

Vanda Černošek

Pojďme si zahrát

František Kvapil

Netflixový souboj

Daniela Hoření

Recenze

Daniela Hoření
Vendula Králová

Co jsou zač?

Tomáš Dvořák

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

**Co se za lavicí
nenaučí**

Vanda Černošek
Tomáš Dvořák
Daniela Hoření

Cestou necestou

Hana Uhlířová

Hon za semináři

Zuzana Řezníčková
František Kvapil

Grafika

Šárka Skorkovská
Vendula Králová

Ilustrace

Justyna Poloczková

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu

